

рота се биеше геройски. Самъ Гюро бѣ ненадминатъ храбрецъ, съ два кръста на гърдитѣ и съ нашивки на пагонитѣ.

По чудо кжщата на Гюро, която бѣше встрани отъ селото, не бѣ засегната отъ огненитѣ езици на пожара.

Презъ време на отстѣпленieto домашнитѣ му избѣгаха къмъ вжтрешността на Родината. Сжщото сториха и останалитѣ селяни. Само дѣдо Станой не мръдна. Той не пожела да напустне бащино огнище, свидна стрѣха.

— Тукъ сж се родили баща ми, дѣдо ми, прадѣдо ми... Тукъ сж живѣли и умрѣли. Тукъ се родихъ и азъ. Тукъ се сдобихъ съ многобройна челядь — синове и внуци. Тукъ искамъ да умра...

Ротата, въ която бѣ Гюро, лѣтѣше главоломно. Разбитиятъ неприятель отстѣпваше въ безпорядкъ. Но Гюровата рота настигна и една вража рота, която оказа съпротива. Миговетѣ бѣха решителни. Гюро бѣ въ първитѣ редове и извикваше смѣлость у момчетата. Хвърлиха се „на ножъ“. Вразитѣ се срещнаха гърди съ гърди. Духътъ на нашитѣ герои бѣ по-повишенъ, та и ударътъ бѣ по-моцненъ и съкрушителенъ. Въ последния мигъ вразитѣ отстѣпиха въ панически бѣгъ. Малко преди това, единъ вражи подофицеръ заби ножа си въ рамото на Гюро. Гюро изпусна пушката си, залюлъ се и се струполои на земята...

* * *

Дѣдо Станой чу пушечната пуко-тевица, чу грохота на картечницитѣ, изправи се предъ запаленото кандило и съ погледъ при-

кованъ въ образа на Христа Спасителя молитвено зашепна:

— Христе Боже, Ти, Който за насъ грѣшнитѣ слѣзе на земята, понесе разпятни мжки и пролѣ живоносната Си кръвь да ни спасишъ отъ Лукавия и неговото тъмно царство, Ти, Който съ смъртъта Си победи смъртъта и възкрѣсна отъ мъртвитѣ, да ни увѣришъ въ безсмъртието на душата и въ нашето възкресение, не изоставяй въ тия сждбоносни мигове родната ни земя, праотеческата ни вѣра, а простири надъ нашето храбро воинство многомилосърдната Си дѣсница и го поведи къмъ слава и победа! Закрилай нашитѣ герои-борци и защити моя синъ юнакъ! Господи, смили се надъ насъ, благослови ни и ни помилвай!

Гърмежитѣ се чуваха все по-близо, по-ясно и по-страшно.

Мина време, и всичко утихна.

Пладне бѣ превалило.

Дѣдо Станой излѣзе да види, какво има.

Когато се намѣри на пжтя, той видѣ, единъ вражи войникъ се гърчи край плета.

Войникътъ го зърна и въ страха си, че е откритъ и загубенъ, изпадна въ безсъзнание и се просна до плета въ бурена.

Дѣдо Станой предпазливо приближи до него. Побутна го съ ржка по рамото и като разбра, че войникътъ е раненъ, хвана го и съ всичка сила го вдигна и отнесе въ кжщи.

Дѣдо Станой сложи случайния гостъ на леглото си. Разкопча дрехитѣ му и видѣ раната, която зѣеше и отъ която струеше кръвь. Бързо проми раната съ чиста вода и внимателно я превърза.